

seže. Ovij jo okoli debela takó visoko, de je nobena trava ne doseže; z tenjko nitko jo po sredi h deblu takó priveži, de se okoli in okoli drevesa tesno prime. Odloči potem plahtico zgorej in zdolej od drevesa, de se samo po sredi debela tiši, in jo na obéh koncéh okoli in okoli dobro razcukaj, in vidil boš, de mravljinici ne bodo čez mogli. Res je, de se bo kak sitin mravljinca toliko prizadeval, de se bo čez oba razšopirjena kroga prediva skozi prerinil, vendar bo ta težavna hoja mravljincom takó zoperna, de v treh dneh nobeniga več ne bo blizo. Takó uči skušnja. C

Gotov pripomočnik mešičevje odpraviti. *)

Kdor hoče žreti in se naljivati, se mora vsim nasledbam nezmernosti podvreči; nezmernost rodi pri ljudeh, živini in rastlinah mnogitere bolezni; mešičevje je nasledik premastniga in preobilniga živeža, kteriga sadne drevesa dobé; vsajene so v vertno, pregnojno in premastno perst, razun tega pa njih mladike še odrezujejo ali prikrašujejo, de je nimajo nobene primere z svojimi koreninami, in de ne zamorejo nikakor preobilniga živeža povziti. De bi se tedaj z svojim sokom ne zadušile, ali v njem se ne vtopile, pride po bôžji previdnosti mešičevje, de, preobilni sok serkaje in človeka neumnost popravlja, drevesa pri življenju ohrani. Ali ste vidili kadaj na lesniki mešičevja? Vsajajte tedaj svoje drevesa v prav pusto, pusto perst, nič jih več ne obrezujte in pričakali boste veselje, de vam ne bo mešičevje clo nič več nagajalo, pa pridelovali boste kakšenkrat zopet — lesnike. Kar ste pri eni strani pomagali, ste si pa pri drugi popačili. Vsimu nobena reč ne služi.

V. V.

Za vertnarje kaj.

De bodo v slabi in pešeni zemlji sadne drevesa veselo rastle, svetuje neki vertnar v nemškem časopisu (Dorfzeitung), zemljo krog in krog drevesa z nekoliko soli poštopati, potem jo pa z v vodi raztopljeno ilovco zaliti.

Ljube Novice!

Oh! kakó pač lep je rumen cekin! in če je zraven tega tudi še nov, kakó prijetno se bliska! — Ni čuda torej, de si toliko pisavcov prizadeva, tisti cekin zaslužiti, ko ste ga Ve zadnjič za pomoček zoper mravlje obljubile. Le veselje je viditi, kakó se eden pred drugim poganja, de bi bil njegov. Tudi jez bi hotel kteriga zaslužiti, ne sicer pred imenovaniga, pa kakošniga družiga; in skorej bi rekel, de bi se ga zamogel še z več pravico nadjati, kakor uni. Zakaj moj pomoček zadeva kej več, kakor obvarvanje golih dreves pred mravljinici, ali mešičevjem. — Kolikanj imenitniši je človeška noga memo drevesa, tolikanj več ceno ima tudi moj pomoček. Kaj pravite k temu, ljubi braveci! ali bom morebiti na pesek zidal, če upam, de bo morebiti marsikteri cekin moj? — Zakaj vém, de se marsikteri med vami najde, kteri dosti cekinov ima, in kterimu vunder pri vsim tem kurje očesa na nogah veliko nadlego

delajo. Ali mi ne bo tak z velikim veseljem en cekin pomolil, če mu obé nogi od kurjih oči rešim? — S to zanado tedej vam hočem povedati, kakó sim, ni davno, ta pomoček, ali veliko več, še dva pomočka zoper to napako zvedil. Ko sim bil zadnjič z dvema gospodama skupej, je bilo govorjenje od pomočkov za slabe oči; in po združbi misel (Ideen-association) smo prišli od človeških oči pod čelam clo do kurjih na nogah. Kakošniga dobriga pomočka za te prave oči ni nobeden zmed nju vedil povedati; zoper kurje pa vsak eniga. Pervi je rekel, de ima tudi sam te nepotrebne oči v škornicah; pa de zoper nje ne rabi nič družiga, kakor to, de jih zjutrej in zvečer z slino pomaže; in de od tega časa, kar je ta pomoček našel, nič več bolečin od njih ne čuti. Drugi pak je vedil povedati od nekiga cerkvenika (mežnarja), ki se je s tem pomočkom ozdravil, namreč: s tisto masobo, ki se pri zvonovih od olja in železa pri zvonjenju skupej nareja, je trikrat ali štirikrat kurje oči na nogah pomazal, in čez štirinajst dni so mu popolnoma odpadle. — Prosim tedej vse, kteri to nadlogo terpe, zlasti pa tiste, kteri kej cekinov od več imajo, de eniga ali oba teh pomočkov poskusijo, in če jim dobro vede, naj — širokodušno svojo mošnjo odprejo, in — cekin pošljejo. —

Tode tudi jez nočem od lepih izgledov, ki so mi jih nekteri prédej imenovanih pisavcov dali, zadej ostati; zatorej obljubim in zaterdim, de imajo vse te cekine, ki mi jih bodo kurje oči skupej znesle, tisti prejeti, kteri bodo kake dobre pomočke zoper bolečine zob, (ktere ne sicer mene, pa veliko drugih, in sicer dostikrat zlo hudó nadlegujejo) po njih mnogih vzrokih, naznanili. — Ko bi se pa vtegnilo primeriti, de bi od kurjih oči posebno veliko cekinov skupej prišlo; bi ne bilo napčino, če bi kteriga zmed njih tudi kak taki dobil, kteri bi kak dober nauk zložil, kakó de se je zdravim zadržati, de se pred to nadlego obvarujejo, in pravico k dolgimu življenju priderže. — Prosim Vas tedej, ljube Novice! ktere ste že tolikanj dobriga in koristniga svojim bravcam oznanile, de tudi še te pomočke zoper kurje oči, kteri — de, kakor sim s cekinam začel, tudi s cekinam sklenem — so gotovo kaciga cekina vredni, zraven te nove prošnje in obljube, kader koli Vam bo prav in priložno, med-nje razglasite. P + 7.

Slovensko pismo iz Amerike.

Naslednje pismo je Matija Premuta *), rojen Krajne,

*) Matija Premuta v Semiču od kmetijskih staršev v létu 1816 rojen, je fantič pri devet letih pastirčeval v ptujih službah, potem se je pa krajaškiga (šivarskiga) rokodela poprijel in čez tri leta izučil. Ko je pa prevedil, de se to rokodelo svojemu zdravju ne prileže, ga je popustil, ter se je krošnje poprijel, in je iz perviga le v domacii, pozneje pa tudi v ptujih deželah kupčevati začel. Obhodil je večidel z krošnjo na rami z svojim tovaršam Janezam Goršetam Krajnsko, Hrovaško, Štajarsko, Koroško, in celo nemško deželo, Švedsko, Norvegijo, Laponijo, Danijo, Izlandijo, Angleško, Irsko, Škocijo in en del francozke zemlje, in je prišel po tem kupčijskim popotvanju 4. dan Velkitravna 1839 v mesto Brema, kjer je 6 dni ostal, potem pa v pétek, pred Kristusovim vnebohodom ob sedmih zvečer se je v barko podal, ktera je 70000 funtov razniga blagá in 132 osób v 2 mescih in 5 dneh v Ameriko pripeljala. Tje pridši se je našimu Premutatu, dokler se ni z Amerikanci soznal in njih jezika izučil, prav slabo godilo; 2 dni ni imel jesti kaj in piti, in 3 noči je mogel pod milim nebam spati. Zdaj pa srečen in premožen mož in kupec v mestu, ki mu pravijo St. Louis, z svojo ženó in pet let staro hčerko vesel in zadovoljn živí.

*) Mislimo, de pričijoči sostavek zasluži, de ga ne samó sadjoredniki, ampak tudi vsi tisti kmetovavei z nar več pažljivostjo preberêjo in dobro pretuhtajo, ki mislijo, de zamorejo po svoji glavi natóro mojstrovati, in de jim ona mora roditi, kakor ji ukažejo.